

ствието на юнацитѣ гости, дошли далеко отъ дебритѣ на македонскитѣ усои, не бѣше нѣкакво предзнамение, което бащата искаше да припомни на своя синъ? Кой знае, но Никола изпадна въ безмълвенъ унесъ. За кратко време върволица отъ спомени се изнизаха презъ паметъта му... Той си спомни, бѣше малъкъ, когато една нощъ се почука на пжтната врата. Почукването бѣше нѣкакъ твърдо, настойчиво — викаха баща му да отиде бързо въ казармата. Следъ това Никола, майка му и дветѣ му сестри прекараха дълги неспокойни часове. Баща имъ се върна чакъ призори, изнуренъ, изморенъ, но съ особенъ пламъкъ въ очитѣ. Той отиде право надъ леглото на невръстния Никола, който спѣше непороченъ сладъкъ сънъ и съ бащинска страсть тихо го зацѣлува. Никола не разбра, че баща му го цѣлуваше може би за последенъ пжтъ. Той си припомни само, че се разбуди притиснатъ до гърдитѣ на баща си. Слънцето позлатяваше скалиститѣ върхове на синитѣ камъни, а камбанитѣ на всички църкви ехтѣха непрекъснато. Градскиятъ глашатай презъ всѣки стотина крачки се спираше, удряше тържествено и тревожно барабана и съобщаваше нѣщо важно. Тогава Никола нѣколко пжти чу думата „мобилизация“ и тичешкомъ съобщи това въ къщи.